

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **nezl. N. T. D.**, narozen dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017,
č. j. MV-151042-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 1. 2017, č. j. MV-151042-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 9. 2016, č. j. OAM-424-22/ZR-2016. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zrušil žalobci dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost povolení k trvalému pobytu. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce nejprve konstatoval, že rozhodnutí žalovaného odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícímu požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, taktéž odporuje § 89 odst. 2 správního řádu, stanovícímu požadavky na činnost odvolacího orgánu. Žalovaný rovněž v rozporu s § 3 správního řádu opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (v řízení vedeném ex officio navíc přistupuje požadavek dle § 50 odst. 3 správního řádu), rozhodnutí správních orgánů obou stupňů odporují § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byla zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3, 4 správního řádu).
3. Primárně namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro rozpor s § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu v důsledku nedostatečného a nesprávného přezkoumání prvostupňového rozhodnutí na základě odvolání žalobce obsahujícího řadu důvodných námitek.
4. Správní orgány obou stupňů nedbaly zásady materiální pravdy a nezjistily skutečný stav věci v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Správní spis neobsahuje prakticky žádný relevantní důkaz pro závěr o naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Základem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly jen jeho úvahy a několik rozporných vyjádření matky žalobce, ukončení pobytového oprávnění na základě uvedeného je v rozporu se zásadou právní jistoty. Ve svém rozhodnutí správní orgán tvrdí, že je prokázáno, že žalobce na území nepobývá od roku 2012, což opírá o jediný důkaz - o vyjádření matky žalobce. Také správní orgán, bez jakéhokoli důkazu, tvrdí, že vyjádření matky žalobce při výslechu, že vycestoval v roce 2014, je lživé. Správní orgán I. stupně tak neprokázal, kdy žalobce z území České republiky odcestoval.
5. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Ani žalovaný se s touto odvolací námitkou dostatečně nevypořádal, což má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti zabývá jen povrchně, když účelově a nepřezkoumatelně odmítá připustit, že by vazby žalobce na území České republiky byly natolik významné, aby rozhodnutí bylo nepřiměřené, a veškeré aspekty hovořící ve prospěch nepřiměřenosti rozhodnutí bezdůvodně bagatelizuje. Žalobce žije na zdejším území od roku 2008, má zde Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

celou nejbližší rodinu, studuje zde (což si správní orgán neověřil), je finančně závislý na rodičích, převážně na matce, která zde také žije. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí v rozporu se zjištěným skutkovým stavem uvádí, že žalobce v České republice nikdy nestudoval, ačkoli z dokumentů obsažených ve správním spise plyne, že žalobce od 30. 5. 2016 dochází do základní školy v B. Žalobce odmítl argument správního orgánu, že pokud chce žít v České republice se svojí rodinou, může podat novou žádost o vízum, popřípadě pobyt. Správní orgán musí z úřední činnosti vědět, že jde o možnost iluzorní, neboť jednak je o vízum třeba žádat na české ambasádě v Hanoji (což je pro žalobce finančně nedosažitelné), jednak je v důsledku korupčního systému na právě zmíněném velvyslanectví prakticky nemožné se objednat na schůzku za účelem podání žádosti o vízum, neboť systém Visapoint na zastupitelském úřadě v Hanoji prakticky nefunguje. Správní orgán I. stupně taktéž přehlíží většinu kritérií obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců; tvrdí, že matka ponechala žalobce 4 roky u příbuzných v domovském státě a jsou na tento způsob života přivyklí. Toto odporuje základním zásadám správního řízení i zdravému rozumu, když matka vysvětlila důvody nepřítomnosti žalobce a jednoznačně proklamovala, že již bude žít se synem v České republice. Nadto správní orgán I. stupně neprokázal, že žalobce má aktuálně v domovském státě zázemí, které tam měl po dobu svého pobytu, nezjistil tedy skutečný stav věci. Žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce stran nepřiměřenosti a rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky dostatečně nevypořádal, což způsobilo nezákonnost rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, v podrobnostech odkázal na příslušné pasáže odůvodnění svého rozhodnutí. S námitkou postupu správních orgánů v rozporu s § 3 správního řádu a porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný nesouhlasil. Uvedl, že závěr o nepřítomnosti žalobce na území České republiky byl v řízení spolehlivě zjištěn a má oporu v obsahu správního spisu, žalobce ve správním řízení nepředložil ani nenavrhl jediný důkaz tento závěr zpochybňující či vyvracející, jinak neučinil ani v žalobě. Rozhodnutí žalovaného odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a je řádně zdůvodněno, přezkum prvostupňového rozhodnutí proběhl v souladu se správním řádem. Žalovaný na straně 3 - 4 svého rozhodnutí zrekapituloval, na základě jakých podkladů je zjištění o čtyřleté nepřítomnosti žalobce na území České republiky prokázané a správné. Účelovost těchto námitek je zřejmá i z konstatování žalobce, jímž uznává, že na našem území čtyři roky nepobýval z důvodů, které jeho matka správním orgánům jasně vysvětlila.
7. K námitce nesprávného a nedostatečného posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný oponoval, že se touto otázkou zabýval na straně 4 - 5 svého rozhodnutí. Dodal, že v rozhodnutí netvrdil, že žalobce v České republice nikdy nestudoval, pouze konstatoval, že zde nestudoval až do roku 2016, kdy se navrátil ze země původu, tento závěr potvrzuje řada důkazů ve spise založených. Studium žalobce na základní škole v B. od května 2016 žalovaný nezpochybňoval. K tvrzení, že žalovaný rezignoval na zjišťování existence relevantních vazeb žalobce v zemi původu, uvedl, že bez součinnosti žalobce lze toto zjistit stěží, ten v tomto ohledu nic netvrdil ani Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neprokazoval ve správním řízení, a nečiní tak ani v řízení před soudem. Matka žalobce při výslechu netvrdila, že žalobce již ve vlasti nemá žádné zázemí, žalovaný proto vycházel z logického závěru, že pobýval-li v zemi původu bez matky čtyři roky a navštěvoval tam základní školu, musí tam mít nezanedbatelné vazby.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 25. 6. 2008 uděleno povolení k trvalému pobytu jako občanu 3. státu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s otcem rodinným příslušníkem občana České republiky a byl mu vydán doklad č. ZC039126 s platností do 23. 6. 2018. Z prohlášení matky žalobce ze dne 1. 2. 2016 plyne, že žalobce byl od roku 2012 do doby sepsání prohlášení ve Vietnamu, kde chodil do školy, byl v péči strýce nebo prarodičů. Dále matka uvedla, že aktuálně je nezletilý nemocný, až mu bude lépe, chtěla by, aby žil v České republice, od tří let věku trpí problémy se štíhlostí a kostmi, ve Vietnamu navštěvuje lékaře. Oznámením ze dne 23. 2. 2016 zahájil správní orgán I. stupně řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Z protokolu o svědecké výpovědi T. T. V. ze dne 9. 5. 2016 plyne, že matka žalobce v procesním postavení svědkyně uvedla, že nezletilý je nyní v České republice od 19. 4. 2016, nepřetržitě ve Vietnamu pobýval asi od roku 2014. Pokud byla svědkyně dotazována na rok 2012 uvedený v jejím prohlášení, vysvětlovala to tak, že si již nepamatuje, zda to byl rok 2012 nebo 2014. K důvodu pobytu nezletilého ve Vietnamu vypověděla, že tam byl na návštěvě, onemocněl se srdcem a léčil se, chodil tam i do školy. V České republice školu nikdy nenavštěvoval. Pokud měla svědkyně vysvětlit, že v prohlášení uvedla, že žalobce byl ve Vietnamu nemocný s kostmi a byl moc hubený, nově vypověděla, že tam měl úraz na motorce, měl zlomenou kost na hrudníku i problémy se srdcem. K osobě otce nezletilého sdělila, že místo jeho pobytu nezná, minimálně 10 let nejsou v kontaktu, otec se se synem nestýká. Ze zprávy Městského úřadu B., OSPOD, ze dne 11. 7. 2016 je patrné, že v místě bydliště matky žalobce bylo opakovaně provedeno terénní šetření, při němž nebyl nikdo zastížen. Na předvolání se matka žalobce dostavila na úřad a sdělila, že žalobce by měl od května 2016 navštěvovat 5. ročník Základní školy x, dosud v České republice do základní školy nedocházel, protože měl zdravotní problémy a pobýval ve Vietnamu, kde se o jeho výchovu a řádnou docházku do školy starala příbuzná N. M. T., narozená „X“, docházel tam i do základní školy. Svá tvrzení však řádně nedoložila. Zdravotní karta sociálního pojištění, číslo pojištěnce „X“, ze dne 25. 9. 2015, dokládá, že žalobce byl ve Vietnamu pojištěn od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016. Nemocniční převodka ze dne 8. 10. 2015 dokumentuje, že žalobce byl uvedeného dne ošetřen na Poliklinice okresu Duc Tho s diagnózou: Ošetření po provedení operace srdečního systému, spojení obou komor, dopravu si pacient zajistil sám, jeho stav byl popsán „v pozorování“.
9. Z rozhodnutí o přestupu ze dne 30. 5. 2016 vydaného Základní školou, B., x, příspěvková organizace je patrné, že k předmětnému dni byl povolen přestup žalobce na tuto školu na základě žádosti podané jeho zákonným zástupcem. Ze zprávy téhož subjektu ze dne 25. 8. 2016 je zřejmé, že žalobce byl do zařízení přihlášen matkou, nastoupil 30. 5. 2016, dle vyjádření rodiny do české školy nikdy nechodil, přichází z Vietnamu, po posouzení jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znalostí a schopností a schopnosti domluvit se česky byl zařazen do páté třídy. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 23. 8. 2016 matka žalobce žádala o zastavení řízení s tím, že nezletilý byl ve Vietnamu u babičky, byl vážně nemocný, proto nemohl včas odletět do České republiky, po léčení se jeho zdraví zlepšilo. V současnosti žalobce bydlí s matkou v B., navštěvuje zde školu, v České republice žije i zletilá sestra žalobce, která bydlí a pracuje v P. Matka vyjevila přání starat se o své děti.

10. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 9. 2016 plyne, že se k úkonu dostavila matka žalobce jako jeho zákonný zástupce, seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedla, že žádá o zastavení řízení kvůli nemoci dítěte, ke zdravotnímu stavu žalobce doložila následující listiny: zprávu z ultrazvukového vyšetření srdce žalobce ze dne 5. 8. 2015 z Nemocnice v La Thanh se závěrem „spojení srdečních komor druhé díry ?“, zprávu Státní dětské nemocnice z ultrazvukového vyšetření srdce žalobce ze dne 9. 10. 2015 (se závěrem: po zavření spojení srdečních komor stabilní), zdravotní kartu sociálního pojištění, číslo pojištěnce „X“, ze dne 25. 9. 2015, nemocniční převodku ze dne 8. 10. 2015, (k obsahu viz výše), ambulantní zprávu dětské kardiologické, revmatologické poradny, Nemocnice Teplice, o. z. ze dne 5. 9. 2016 (z níž se podává, že žalobce trpí mírnou deformitou hrudníku, jde o stav po úrazu motorkou, pokud jde o kardiologickou stránku, jde o stav po operaci defektu septa síní – Amplatzerův okluder, doporučena byla rehabilitace páteře).
11. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 9. 2016, č. j. OAM-424-22/ZR-2016, byla žalobci dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce nepobýval na území České republiky po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Pokud matka žalobce ze své vůle napsala správnímu orgánu I. stupně prohlášení, že žalobce od roku 2012 pobývá ve Vietnamské socialistické republice, je podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že v době vyhotovení tohoto prohlášení nepochybovala o skutečnosti, že její syn odcestoval z území republiky v roce 2012. Ve svojí následné svědecké výpovědi pak zjevně uváděla ohledně této skutečnosti nepravdu v zájmu zvrátit zahájené řízení ve prospěch žalobce. Žalobce do České republiky přicestoval podle správního orgánu I. stupně po zahájení řízení v dubnu nebo květnu 2016, dne 30. 5. 2016 byl zapsán na základní školu, která sdělila, že na zdejším území základní školu nenavštěvoval, po posouzení jeho znalostí byl zařazen do 5. ročníku, logicky tak znalosti nabyt ve škole ve Vietnamské socialistické republice minimálně v rozsahu čtyř let docházky, což koresponduje s prohlášením matky o jeho odcestování v roce 2012. V lékařských zprávách z Vietnamu je uvedeno, že žalobce se léčil se srdcem, ve zprávě z teplické nemocnice lékařka konstatovala, že nevykazuje žádné známky závažného onemocnění. Správní orgán I. stupně považoval za prokázanou nepřítomnost žalobce v České republice od roku 2012 do dubna 2016, čímž byl naplněn zákonný důvod podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a současně neshledal, že by rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu ustanovení § 174a téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jež dne 25. 1. 2017 nabylo právní moci.

Ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Při jednání konaném dne 18. 12. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále uvedl, že žalovaný přistoupil k velmi nízkému standardu při zjišťování skutkového stavu věci, což ve výsledku mělo pro žalobce zásadní vliv z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
13. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě, doplnil, že žalovaný postupoval řádně i ve smyslu § 3 správního řádu, jak plyne z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a navrhl, aby soud žalobu pro bezdůvodnost zamítl.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po uskutečněném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky. Soud zdůrazňuje, že žalobce nespecifikoval, jakou či jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nehodnotil. K takto obecně formulované námitce soud po prostudování odvolání žalobce a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný se zabýval všemi odvolacími námitkami a zcela dostačujícím způsobem se s nimi vypořádal. Žalobce dále považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, jelikož se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval jen povrchně, v případě rozhodnutí žalovaného byla stejná vada spatřována v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek žalobce stran nepřiměřenosti a rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky. Správní orgán I. stupně tuto námitku, včetně mezinárodních závazků inkorporovaných v čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte (na tomto místě soud připomíná, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek - zásada jednotnosti, a stejně je nutno pohlížet i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného), podrobně rozebral v osmi odstavcích textu na straně 3 svého rozhodnutí a uzavřel, že nelze mít za to, že by rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalovaného předmětné námitky vyčerpávajícím způsobem vypořádalo na stranách 4 a 5, když žalovaný dospěl k závěru, že při posuzování otázky přiměřenosti zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu byla vzata v úvahu všechna Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

relevantní kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a zdůraznil, že dle judikatury není třeba se obsáhle zabývat všemi zde vyjmenovanými kritérii, ale jen těmi, která jsou pro posouzení řešeného případu podstatná a významná. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy nejsou důvodné.

17. Dále se soud zabýval námitkou, že správní orgány obou stupňů v rozporu se zásadou materiální pravdy nezjistily skutečný stav věci a že správní spis neobsahuje žádný relevantní důkaz, že byl naplněn důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, sp. zn. 2 Azs 122/2015, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Samotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života.... zrušení pobytového oprávnění stěžovatele je spojeno s povinností vycestovat, nestaví však překážku jeho pozdějšímu návratu do České republiky ani jeho dalšímu pobytu zde.“*
19. Pokud jde o první podmínku aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalobce brojil proti správnosti zjištění o jeho nepřítomnosti na území České republiky po více než dva po sobě jdoucí roky. Správní orgán I. stupně k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že matka žalobce při příležitosti doložení nového cestovního pasu dne 1. 2. 2016 předložila rukou psané a podepsané čestné prohlášení, z něhož vyplynulo, že žalobce od roku 2012 pobývá ve Vietnamské socialistické republice, kde chodí do školy. V protokolu o svědecké výpovědi matky žalobce ze dne 9. 5. 2016 tato na otázku délky nepřetržitého pobytu žalobce ve Vietnamu, odpověděla: „Ve Vietnamu byl od roku, už si přesně nevzpomínám, ale asi to bylo od roku 2014.“ V tomto případě svědkyně uváděla zjevně nepravdu, neboť při dotazu na čestné prohlášení, obsahující údaj o pobytu žalobce ve Vietnamu od roku 2012 sdělila, že ho napsala sama vietnamsky, známý ho přeložil do českého jazyka a ona je podepsala. Dále uváděla, že si již nepamatuje, zda žalobce odjel v roce 2012 či 2014, že v České republice vůbec nezačal plnit povinnou základní školní docházku a neví, kdy vůbec přijel do České republiky. Vzhledem k tomu, že sama o své vůli napsala předložené čestné prohlášení, je zřejmé, že v době jeho psaní nepochybovala o skutečnosti, že žalobce odcestoval v roce 2012. Ve svědecké výpovědi uváděla ohledně data zjevně nepravdu v zájmu zvrátit zahájené řízení ve prospěch žalobce. Podle šetření příslušného odboru sociálních věcí matka žalobce uvedla, že nezletilý v České republice základní školu nenavštěvoval, protože měl zdravotní problémy, nezdržoval se zde, pobýval Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve Vietnamské socialistické republice, kde se o jeho výchovu a řádnou školní docházku starala příbuzná. Žalobce na naše území přicestoval po zahájení správního řízení v měsíci dubnu nebo květnu 2016 a dne 30. 5. 2016 byl zapsán na základní školu v B. Dle sdělení této školy žalobce v České republice základní školu dosud nenavštěvoval, po posouzení znalostí byl zařazen do 5. ročníku, z čehož prvostupňový správní orgán dovodil, že zcela logicky měl prokázané znalosti nabýt ve škole ve Vietnamské socialistické republice minimálně v rozsahu 4 let docházky, což koresponduje s prohlášením matky, že žalobce odcestoval z České republiky v roce 2012. V lékařských zprávách z Vietnamu doložených matkou je uvedeno, že se tam žalobce léčil se srdcem, ve zprávě teplické nemocnice lékařka konstatovala, že žalobce nevykazuje známky závažného onemocnění. Správní orgán I. stupně tak považoval za prokázané, že žalobce nepobýval na území České republiky od roku 2012 do dubna 2016, čímž naplnil zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž v tomto případě zákon nestanoví zkoumání důvodů nepřítomnosti na území. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal následovně: Matka žalobce v čestném prohlášení ze dne 1. 2. 2016 sama výslovně uvedla, že odvolatel nepobýval v České republice od roku 2012, v zemi původu se o něj měl starat strýc nebo prarodiče. Závěr o absenci žalobce na území po zákonem definovanou dobu potvrzují i další důkazy: sdělení Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu B. ze dne 11. 7. 2016 dokládající, že žalobce plní v České republice povinnou školní docházku teprve od května 2016, matka žalobce sociálním pracovníkům sama sdělila, že dosud navštěvoval základní školu ve Vietnamské socialistické republice, na zdejším území se nezdržoval, o jeho výchovu se starala příbuzná. Ve vyjádření doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 23. 8. 2016 matka uvedla, že žalobce byl vážně nemocný a pobýval v zemi původu u babičky, pro onemocnění nemohl včas přicestovat zpět. Ze sdělení základní školy navštěvované žalobcem ze dne 25. 8. 2016 vyplynulo, že před rokem 2016 do české školy nechodil, neboť přišel z Vietnamské socialistické republiky, do školy nastoupil dne 30. 5. 2016. Žalobcovu přítomnost v zemi původu dokládá i zdravotní dokumentace doložená jeho matkou, ve vlasti se podrobil vyšetření např. dne 8. 10. 2015 a dne 9. 10. 2015. Závěr o dlouhodobé nepřítomnosti žalobce v České republice má tedy v obsahu správního spisu oporu, tvrzení žalobce o naprosté absenci důkazů v tomto směru není pravdivé. Pokud by žalobce na zdejším území pobýval, musel by v roce 2011 nastoupit k povinné školní docházce, což se však prokazatelně nestalo, učinil tak až v květnu 2016. Správní orgán I. stupně správně vycházel z vyjádření žalobcovy matky, že zde její syn od roku 2012 nepobýval. Žalobce nikterak neprokázal a nedoložil, že by v České republice po roce 2012 pobýval. Tyto závěry nezpochybňuje ani svědecká výpověď matky žalobce, která dne 9. 5. 2016 vypověděla, že její syn pobýval v zemi původu od roku 2012 nebo od roku 2014, již si to přesně nepamatuje. Z ostatních podkladů ve spise shromážděných je zřejmé, že žalobce nebyl v České republice minimálně od roku 2012 a tvrzení, že odcestoval až v roce 2014, bylo ostatními důkazy vyvráceno.

20. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, že žalobce nepobýval na území České republiky nejméně od roku 2012 do měsíce dubna 2016, tj. po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a splnil tak první podmínku pro užití § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tento závěr nevyplývá jen z písemného prohlášení matky žalobce zcela dobrovolně a spontánně správnímu orgánu I. stupně při příležitosti doložení nového cestovního dokladu syna dne 1. 2. 2016 předloženého, ale z celého uzavřeného řetězce navazujících a souladných důkazů dalších, ať již doložených matkou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(lékařské zprávy, vyjádření doručené dne 23. 8. 2016) či vyžádaných správním orgánem (zpráva OSPOD, zpráva základní školy). Závěr správních orgánů o účelovosti tvrzení matky žalobce ohledně přesného nevybavení si roku odcestování jejího syna do Vietnamské socialistické republiky (resp. váhání mezi rokem 2012 nebo rokem 2014) v rámci její svědecké výpovědi poté, kdy bylo ex officio zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, je logickým a správným výstupem hodnocení provedených důkazů. Argumentace žalobce, že jeho pobyt mimo území České republiky od roku 2012 správní orgán I. stupně opřel o jediný důkaz - vyjádření jeho matky, a související argumentace, že vyjádření matky učiněné v procesním postavení svědkyně, že vycestoval v roce 2014, je správním orgánem bez jakéhokoli důkazu označeno za lživé, a tedy, že správní orgán neprokázal dobu odcestování žalobce z České republiky, je tak ve světle právě uvedeného vyvrácena. Žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

21. Naplnění druhé podmínky, kterou je přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, pak soud posoudil ve vztahu k jím uplatněným žalobním námitkám a dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a že odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na něj kladeným. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že si je vědom skutečnosti, že žalobce je nezletilý a jeho matka má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobci byl povolen trvalý pobyt jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie z důvodu sloučení s otcem, jenž se o něj nestará a nestýká se s ním. Žalobcova matka má na zdejším území povolený trvalý pobyt jako cizinec ze třetí země, o svém synovi nemá ani základní informace, nepamatuje si, kdy její syn do České republiky přicestoval, ani kdy odcestoval. Pobyt žalobce nebyl využit ke společnému soužití s otcem, naopak byl odvezen do země původu, tím byl současně přerušen integrační proces do společnosti, kdy integrace je základní předpoklad pro kvalitní a úspěšné soužití ve společnosti s odlišnou kulturou. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není samoúčelné, ale směřuje i k naplnění a zajištění kontinuity úspěšného integračního procesu cizinců do hostitelské společnosti jako jedné ze základních podmínek společného soužití lidí z odlišného kulturního prostředí v hostitelské zemi. Žalobce dobrovolně na základě rozhodnutí matky odcestoval do domovského státu, kde žil téměř 4 roky u příbuzných, matka jako zákonný zástupce nezletilého dítěte nese za tento stav odpovědnost. Teprve po zahájení řízení žalobce urychleně dopravila do České republiky. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že má za to, že nebude porušen čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli. Matka žalobce má v České republice povolen trvalý pobyt, ale o žalobce se nestarala a zanechala jej 4 roky do zahájení předmětného řízení v domovském státě u příbuzných. Na tento způsob života jsou oba přivyklí a je jen na rozhodnutí matky, případně otce, pokud naváže s rodinou kontakt, zda budou nadále žít společně s dětmi mimo území České republiky či zvolí jiný způsob soužití, případně jiné řešení. Toto rozhodnutí neomezuje ani právo dítěte zakotvené v čl. 10 Úmluvy o právech dítěte zakotvujícím právo dětí, jejichž rodiče

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobývají v různých státech, udržovat s nimi pravidelné styky. Rozhodnutí neznamená trvalou překážku pro žalobce v budoucnosti o pobyt v České republice v souladu s platnými zákony požádat. Vzhledem k délce pobytu mimo území a věku žalobce nemá tento na území České republiky vybudovány žádné ekonomické, společenské a kulturní vazby. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že nepochybně, že žalobce má na území nezanedbatelné vazby (je nezletilý, pobývá zde se svou matkou, která je s platností do dne 19. 10. 2018 držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání OSVČ, od 30. 5. 2016 navštěvuje základní školu v B.). Žalobce má však velmi silné vazby i na svoji vlast (téměř 4 roky pobýval v zemi původu, kde docházel do základní školy, má tam řadu příbuzných schopných se o něj v nedávné minulosti postarat). Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že matka se žalobcem, svým synem, delší dobu nežila, nebyla schopna ani uvést, kdy přesně žalobce po získání povolení k trvalému pobytu poprvé do České republiky přijel, v té době žil u svého strýce. Žalovaný dále uvedl, že žalobce do České republiky přicestoval v polovině roku 2016, nemá zde ještě vytvořeny natolik silné vazby, jež by bránily jeho případnému návratu do země původu. Oproti tomu ve Vietnamské socialistické republice strávil poslední čtyři roky života, vrátil by se do důvěrně známého prostředí. Pokud by ho matka nenásledovala, z ničeho nevyplývá, že by odloučení nemohli oba překonat, když spolu v minulosti opakovaně nežili, i po dobu několika let (navíc v době, kdy byl žalobce mladší a méně samostatný). Žalovaný poukázal na analogickou použitelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 2 As 69/2013, na žalobcův případ, neboť ten začal na zdejším území plnit povinnou školní docházku teprve nedávno, v květnu 2016, naproti tomu v zemi původu chodil do školy několik let. Žalovaný k otázce zdravotního stavu žalobce podotkl, že dle tvrzení matky utrpěl v minulosti zranění při autonehodě, léčí se s onemocněním srdce. Z listin založených ve spise však neplyne, že by žalobce nemohl letecky odcestovat do Vietnamské socialistické republiky, ostatně zvládl mezikontinentální let v roce 2016 při svém návratu do České republiky. Žalovaný rovněž konstatoval, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi něj a Českou republiku, může požádat o jiný, nižší pobytový status (zejm. dle § 42a zákona o pobytu cizinců), vzhledem ke konkrétní situaci žalobce (je nezletilý, není rušeno pobytové oprávnění z důvodu aplikace výhrady veřejného pořádku či zjištěného obcházení zákona) je velmi pravděpodobné jeho získání. Žalobce po dlouhou dobu v České republice nepobýval, čímž došlo k naplnění zákonných důvodů pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu jakožto nejvyššího a nejtrvalejšího druhu pobytu na území. Ve skutečnosti, že žalobce nyní může získat pouze nižší druh pobytového oprávnění, pro něj již ne tolik výhodný, popř. že bude muset dočasně odcestovat za svými příbuznými do vlasti, nelze spatřovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Žalovaný závěrem shrnul, že při posuzování otázky přiměřenosti byla vzata v úvahu všechna relevantní kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců, když dle judikatury není třeba se obsáhle zabývat všemi zde vyjmenovanými kritérii, ale logicky jen těmi, která jsou pro posouzení řešeného případu podstatná a významná.

22. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. 7 As 6/2012, ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 8 As 32/2011, nebo ze dne 18. 4. 2008, sp. zn. 2 As 19/2008, srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. 22 A 33/2010, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, sp. zn. 10 Ca 330/2006). Taktéž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. například rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/99, ve věci Nunez proti Norsku). Podle uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (například existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech. V této souvislosti zdejší soud však také připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 9. 2015, sp. zn. 2 Azs 122/2015, uzavřel, že „pokud jde o typovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jenž může být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je tato v zásadě mírnější než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení.“

23. K námitce, že správní úřady se dostatečně nezabývaly intenzitou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, podotýká, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“. Předpokladem, aby bylo možné provést takové poměrování, je identifikace intenzity zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí na straně jedné a intenzity porušení zákona, které vedlo k jeho vydání.
24. Soud nepochybně, že žalobce žil na území České republiky po dobu čtyř let před svým vycestováním do zahraničí (kde pobýval po dobu čtyř let), nicméně sama matka žalobce v průběhu správního řízení opakovaně uvedla (a z následujících skutečností vycházely i správní orgány), že povinnou školní docházku v České republice nikdy nezahájil (ačkoli podle českých zákonů tak byl povinen učinit nejpozději v roce 2011), do školy chodil pouze ve Vietnamské socialistické republice, kde (jak bylo prokázáno jejím písemným prohlášením i dalšími výše rozebranými korespondujícími důkazy) byl v dlouhodobé Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezproblémové faktické péči nejbližších příbuzných matky. Školní docházku na českém území žalobce započal teprve po svém návratu z Vietnamské socialistické republiky dne 30. 5. 2016, když přicestoval až po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Otec žalobce, na základě jehož statusu mu byl trvalý pobyt povolen, s ním dlouhodobě není v žádném kontaktu, pobyt žalobce tak nebyl využit ke společnému soužití s otcem, ale v rozporu s tím byl žalobce odvezen z České republiky do země původu, čímž byl přerušen integrační proces cizince do společnosti v hostitelské zemi. Matka žalobce, jež má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, se svým synem v minulosti po dobu několika let nežila (nota bene ve věku, kdy byl méně samostatný a více závislý na péči dospělé osoby), neměla problém zanechat nezletilé dítě relativně utlého věku, po úraze a s kardiologickým nálezem v péči svojí širší rodiny, což neznačí, že by eventuální odloučení nemohli oba překonat v případě, že by se rozhodla žalobce nenásledovat do země původu. Ani zdravotní stav žalobce, jak se podává ze zpráv vietnamských i českých lékařů, není překážkou jeho návratu do vlasti.

25. Správními orgány provedené hodnocení přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce odpovídalo taktéž požadavkům kladeným čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat v soužití s matkou na území České republiky, nepochybně znamená zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v zemi jeho původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu zcela vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv matky u něho ve Vietnamu nebo v jiném státě, jež si zvolí případně pro svůj budoucí život, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů významnější zásah do jeho rodinných poměrů. Není ani vyloučeno, aby žalobce získal nižší stupeň pobytového oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky (například povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny).
26. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu neodporuje ani mezinárodním závazkům České republiky zakotveným v Úmluvě o právech dítěte stran respektování práva dítěte na zachování rodinných vazeb a práva na péči poskytovanou rodiči. Je pravdou, že předmětná úmluva v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, nicméně nelze přehlédnout, že tato úmluva též počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

státu a na základě platného práva. Soud opakovaně akcentuje, že v tomto řízení jde o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutími správních orgánů zabráněno ve styku s matkou, potažmo s otcem, pokud s ním obnoví kontakt. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty.

27. Jak vyplývá z výše citovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, žalovaný pečlivě zvažoval zákonem vymezená kritéria pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života, své úvahy zde srozumitelně předeštel a vypořádal se též se všemi odvolacími námitkami. Se závěrem žalovaného, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, se soud plně ztotožňuje.
28. Žalovaný postupoval v řízení tak, aby zjistil všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. V rámci správního řízení byla matka žalobce, jeho zákonný zástupce, vyslechnuta jako svědek, měla možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité a jež by například mohly bránit návratu žalobce do vlasti. Rovněž byly v řízení zjištěny i další relevantní skutečnosti, přičemž správní orgány obou stupňů taktéž vyhodnotily rodinnou situaci žalobce i další obdobné a sociální vazby na území České republiky.
29. Soud proto konstatuje, že správní orgány se otázkou možného dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce dostatečným způsobem zabývaly. Zároveň soud neshledal ani nedostatky spočívající v namítaném porušení § 2, § 3 a § 4 správního řádu.
30. Ke zcela obecným námitkám, v nichž žalobce bez bližší specifikace vytýká žalovanému porušení § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 téhož předpisu, pak soud taktéž pouze v obecné rovině uvádí, že porušení uvedených ustanovení správního řádu v projednávané věci neshledal. Žalovaný při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení postupoval zcela v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložil důvody, na nichž je rozhodnutí postaveno, shrnul podklady pro jeho vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Rovněž se řádně vypořádal se zásadními odvolacími námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.
31. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)